

Rachel Gibson

Lola geeft zich bloot

Karakter Uitgevers B.V.

Hoofdstuk I

Max Zamora werd te oud om Superman te spelen. De adrenaline stroomde woest door zijn aderen en deed zijn armhartjes recht overeind staan, al hielp het niet de vurige pijn tegen te gaan die door zijn milt schoot en de lucht uit zijn longen stootte. Als zesendertigjarige voelde hij de fysieke pijn tijdens het redden van de wereld meer dan vroeger.

Hij haalde gecontroleerd diep adem om de pijn onder controle te brengen en de misselijkheid die zich ook al aandienende terug te dringen. Boven het gebons in zijn hoofd hoorde hij geluiden van toeristen en taxi's, flarden reggae en het geruis van de branding. Gelukkig geen geluiden die abnormaal waren voor een avond in de tropen. Al wist Max dat de mannen ergens zouden moeten zitten. Ergens. Op zoek naar hem. Als ze hem te pakken kregen, zouden ze niet aarzelen hem te doden. En dan zouden ze slagen.

De lampen van het Atlantis Casino verlichtten hier en daar wat boten in de jachthaven en heel even kon hij iets beter zien. Een tel later werd zijn blik weer wazig. Het bracht zijn evenwicht aan het wankelen terwijl hij zich door de schaduwen verplaatste. De zolen van zijn gevechtsschoenen produceerden geen geluid toen hij het jacht betrad dat aan het einde van de steiger lag. Er liep bloed uit de snee in zijn onderlip dat van zijn kin op zijn zwarte T-shirt drupte. Hij wist dat de pijn hem zou overmannen zodra zijn adrenaline verbruikt was, maar hij schatte in tegen die tijd al bijna op het vasteland van Florida te kunnen zijn. Ver weg van de hel die hij was tegengekomen op Paradise Island.

Max liep op de tast naar de duistere kajuit en doorzocht er wat laatjes. Hij vond een vismes en trok het uit de bijbehorende

schede, waarna hij het verraderlijke lange blad testte met zijn duim. Het maanlicht stroomde door de dakvensters boven zijn hoofd het kajuitje binnen en verlichtte hier en daar het interieur.

Hij deed geen moeite de zeilboot verder te doorzoeken. Hij kon toch weinig zien en hij wilde geen lamp aan doen en zo zijn positie te verraden.

Het bestek rammelde in de la toen Max deze dichtschoof. Als de eigenaren aan boord waren, dan had hij ze nu wel wakker gemaakt.

En als er plotseling iemand tevoorschijn zou komen uit het donker, zou hij overschakelen op plan B. Het probleem was alleen dat hij geen plan B had. Een uur geleden had hij de laatste van zijn back-upstrategieën van stal gehaald, en nu deed hij alles puur instinctief, gericht op overleven. Als deze laatste poging faalde, dan was hij er geweest. Max was niet bang voor de dood, maar hij gunde degene die hem zou doden dat plezier niet. Toen niemand zich meldde verliet hij de kajuit en wierp snel de trossen los. Vervolgens liep hij naar het trapje dat leidde naar de hoger gelegen stuurhut. Max' blikveld werd weer even helder, zodat hij kon zien dat de stuurhut een katoenen dak had en rondom plastic ruiten. Hij knielde in het duister naast de stoel van de kapitein en toen zag hij weer dubbel en wazig.

Hij werd daarnaast overspoeld door een golf van misselijkheid en probeerde, zo goed en zo kwaad als dat ging, rustig door te ademen. Op de tast maakte hij met het mes de kap boven op de stuurstang los. Het zweet prikte in de snee op zijn voorhoofd en liep langs zijn slapen naar beneden toen hij een kluwen elektrische draden tevoorschijn trok. Het was duidelijk dat zijn zicht niet beter werd en daardoor duurde het langer dan hem lief was voor hij de achterkant van de startknop vond. De beide buitenboordmotoren sputterden even en begonnen toen het water rond te roeren. Max legde een hand op het stuurwiel en de andere in zijn zij en stond op.

Hij schoof de gashendel naar voren en stuurde het vaartuig weg van de steiger. Als hij zijn hoofd wat scheef hield, kon hij, on-

danks zijn dubbele blik, redelijk goed zien en laveerde het jacht netjes tussen de boeien door.

Zo tufte hij de jachthaven uit en kwam terecht in de zeehaven van Nassau, waar hij onder de brug door voer die Paradise Island verbond met de stad, langs de cruiseschepen die aangemeerd waren aan Prince George Wharf. Vanavond was er niets gemakkelijk gegaan, en hij verwachtte elk moment dat een regen van kogels het katoenen dak aan stukken zou rijten en het dek versplinteren. Vanaf het moment dat hij die middag op het eiland was beland, was zijn geluk verdampt en hij had er weinig vertrouwen in dat het tij nog zou keren.

‘Pardon, maar wat doet u eigenlijk?’

Bij het horen van de vrouwenstem draaide Max zich vliegensvlug om. Hij moest zich met beide handen aan de armleuningen vastgrijpen om niet te vallen. Hij zag het dubbele beeld van een vrouw tegen een achtergrond van havenlichtjes. Het licht van de vuurtoren zwaaide op dat moment langs en verlichtte twee paar voeten met twintig roodgelakte teennagels. Het licht verplaatste zich rustig naar boven, waar zich twee rood met blauwe rokken en twee ontblote buiken bevonden. Iets hoger spanden twee dichtgeknoopte witte blouses zich om twee paar forse borsten. Verder omhoog streek het langs de mondhoeken van twee gulle monden en verlichtte een enorme bos blonde krullen. Verder gingen beide gezichten schuil achter twee keffende schoothondjes die met twee paar armen werden omklemd. Het schelle geblaf deed Max’ oren suizen.

‘Shit, dit kon er nog wel bij,’ mompelde hij, zich afvragend waar deze vrouw in godsnaam vandaan kwam. Het treurige hondje sprong uit haar armen en stormde op hem af, om aan zijn voeten zo hard te gaan blaffen dat zijn achterpootjes loskwamen van het dek. De vrouw stapte ook naar voren en haar dubbelgangster zweefde een halve tel later zijn kant op om het beestje op te rapen.

‘Wie ben jij? Voor welk roddelblad werk jij?’ vroeg ze dwingend. Hij had geen tijd voor hondjes en vragen en al dat soort

ongein. Ze moest verdwijnen. Dat was wel het laatste dat hij deze avond kon gebruiken: een keffende kuttenlikker en een blaffend wijf. Ze moesten allebei het schip af. Het uiterste puntje van Paradise Island lag nog geen dertig meter achter hen. Dat zouden ze wel redden. En zo niet, jammer dan.

‘Laat die hond zijn bek houden anders schop ik hem overboord,’ zei hij, in plaats van hen allebei van boord te duwen. Verdomme, hij werd te soft.

‘Waar ga je met dit zeiljacht naartoe?’

Hij negeerde de vraag en keek nog eenmaal achterom, naar de lichtjes van Nassau, de wazige groene lampen van de boeien en de vuurtoren, die langzaam uit het zicht verdwenen. Daarna richtte hij zijn blik op het dashboard. Hij had zelf ook vragen, maar de antwoorden konden wel even wachten. Op dat moment had hij wel belangrijkere problemen. Zoals deze tocht overleven.

Zijn handen trilden van de pijn, de inspanning en de adrenaline. Alleen met pure wilskracht en vanwege zijn jarenlange ervaring wist hij ze tot bedaren te brengen. Hij had nog geen andere boot achter zich ontdekt, maar dat betekende weinig.

‘Je kunt deze boot niet zomaar meenemen. Je moet terug naar de jachthaven.’

Als zijn hoofd niet zo ongelooflijk zeer deed en zijn lichaam niet aanvoelde als een kapotgebeukte boksbal, dan had hij erom kunnen lachen. Omdraaien, naar die hel waaraan hij zojuist was ontsnapt? Terugkeren met het jacht, nadat hij al die moeite had gedaan om het te stelen? Hij dacht van niet. Het was een knap staaltje onklaar maken geweest, wat hij met zijn beperkte zicht voor elkaar had gekregen. Hij kende elke marineschuit vanbinnen en vanbuiten. Hij wist hoe je omging met een gps en kon, indien nodig, met kaart of kompas navigeren. Het punt was echter dat hij, met zijn huidige beperkte zicht, nu alleen maar heel hard naar het westen kon varen.

‘Wie ben jij?’

Hij kneep zijn ogen tot spleetjes om de wijzertjes voor hem te kunnen onderscheiden en reikte naar de scheepstelefoon. Hij greep

mis en probeerde het opnieuw tot hij de juiste knop raakte. Een hoop geruis overspoelde hen, waardoor hij de vragen van de vrouw niet meer hoorde. Hij draaide aan een knop, op zoek naar diverse frequenties. Nu kon hij een gesprek horen tussen een passagierschip en de haven. En verder zocht hij, naar niet commerciële kanalen. Maar hij hoorde alleen normale geluiden. Nog steeds niets aparts.

‘Je moet me terugbrengen. Ik beloof je dat ik niemand iets zal vertellen.’

Tuurlijk niet, schatje, dacht hij en keek even over zijn schouder, maar met zijn linkeroog kon hij niets zien, dus focuste hij zich weer op de knoppen en wijzerplaten. Als ze nou eens haar kop zou houden, zou hij bijna vergeten dat ze er was.

Hij had al twaalf uur geen contact gehad met het Pentagon. Tijdens hun laatste communicatie had hij aangegeven dat het niet nodig was hem te komen redden, dat hij geen behoefte had aan verdere onderhandelingen. De twee agenten van de DEA die hij had gezocht waren al enige tijd dood. Kennelijk waren ze martelingen niet gewend en bezweken in de handen van hun beulen.

‘Mensen zullen in de gaten hebben dat ik weg ben, weet je. Trouwens, ik denk dat ze me nu al missen.’

Lulkoek.

‘Ik weet zeker dat iemand de politie al heeft ingelicht.’

Voor de politie van de Bahama's was hij niet bang. Hij had noodgedwongen José moeten doodschieten, de oudste zoon van André Cosella, en had daarbij bijna zelf het leven gelaten. Als André daarachter kwam, zou hij met een zeer woedende drugsbaas te maken krijgen.

‘Ga zitten en wees stil.’ Ondanks zijn dubbele zicht kon hij een zeilboot onderscheiden die van bakboord aan kwam varen. Hij dacht niet dat de Cosella-clan het lijk al gevonden had en betwijfelde daarom dat de boot vol drugsmokkelaars zat, maar hij wist wel beter dan ook maar iets uit te sluiten. Het laatste wat hij nodig had was dat de vrouw het keihard op een gillen zou zetten.

Hij voelde dat ze bewoog en voordat ze één stap kon zetten, reikte hij naar haar en greep haar beet. ‘Vergeet het maar.’

Ze begon te schreeuwen en wurmde zich los. Het hondje begon te keffen, sprong naar beneden en pakte Max’ broek tussen zijn kaakjes.

‘Laat me los,’ brulde ze en haalde naar hem uit, waarbij ze bijna zijn bonzende hoofd raakte.

‘Verdomme!’ schold Max terwijl hij haar om haar as rond-draaide en tegen zijn borstkas aan drukte. Hij moest zijn kaken op elkaar klemmen tegen de pijnscheuten die door zijn boven-lichaam gingen en greep naar haar onderarmen. Ze vocht hevig, maar was zwak en heel vrouwelijk en daarom geen partij voor Max. Hij kruiste met gemak haar onderarmen voor haar borst, zodat ze vastgepind stond en ze niet met haar ellebogen kon uithalen. De krullen op haar hoofd kriebelden tegen zijn wang en hij maakte haar duidelijk wat haar lot kon zijn. ‘Als je goed luistert, red je het misschien tot zonsopgang.’

Direct stond ze doodstil en zei: ‘Doe me alsjeblieft geen pijn.’

Ze had hem niet goed begrepen, maar hij nam de moeite niet om haar te corrigeren. Ze hoefde zich geen zorgen te maken om hem. Hij zou haar geen kwaad doen, tenzij ze zou uithalen natuurlijk. Dan was ze haar leven nog niet zeker.

De zeilboot gleed snel door de kalme zee, al bleef hij wazig voor Max, maar het herinnerde hem er weer aan hoe zwak hij ervoor stond. Hij kon amper zien. Al was zijn zicht op dit moment beter dan het bij daglicht zou zijn. Wat een voordeel was, maar ook zo zijn nadelen had. Hij hoefde niet langs een dokter om te horen dat hij een paar ribben gebroken had en dat hij minstens een week lang bloed zou pissen. Erger was dat de mannen van Cosella hem zijn belangrijkste speeltjes hadden afgenomen: zijn wapens en zijn telefoon. Ze hadden hem zelfs zijn horloge afgenomen. Nu had hij niets meer om zich mee te verdedigen. Als ze hem zouden vinden was hij er geweest. Daarbij had zijn gebrek aan mazzel ervoor gezorgd dat hij in het gezelschap was van een zwakke burgervrouw en haar irritante rothond. Hij

schudde zijn been en het keffertje schoof over de houten vloer.

‘Als je me laat gaan, zal ik braaf gaan zitten.’

Hij geloofde haar niet. Hij geloofde niet dat ze niets zou proberen en zoals hij zich nu voelde zou hij het niet merken als ze iets probeerde. Hij had vanavond al te veel meegemaakt om haar het klusje te laten klaren. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes en het dubbele beeld viel samen in één plaatje: het boeglicht van de zeilboot gleed zonder problemen langs en tot zijn enorme opluchting kon hij daarna weer helderder zien.

‘Wie ben jij?’

‘Voor mij hoeft je niet bang te zijn.’

‘Uiteraard niet,’ zei ze, maar ze klonk niet overtuigd. Het was meer alsof ze probeerde hem naar de mond te praten.

‘Dat is de waarheid, hoor.’

‘Als ik niet bang voor je hoefde te zijn, dan had je mijn boot niet gekaapt en mij niet ontvoerd.’

Daar had ze een punt, al had ze geen gelijk. Soms was de scheidslijn tussen gevaarlijk en ongevaarlijk even vaag als zijn blik op dit moment. ‘Ik heb deze boot niet gekaapt, ik vorder hem. En jou ontvoer ik niet.’

‘Breng me dan terug.’

‘Nee.’ Max was getraind door de beste militaire oefenmeesters die het leger had. Op het fiasco van vandaag na, was hij iedereen de baas als het op schieten en stelen aankwam. Hij kon alles beklimmen, of het nou door een mens gebouwd was of niet, alles te pakken krijgen wat hij nodig had en wist altijd ongezien weer te vertrekken. Maar hij wist ook uit ervaring dat een hysterische vrouw een situatie die onder controle leek in één klap onstabiel kon maken. ‘Ik zal je geen kwaad doen. Ik moet alleen zo ver mogelijk van Nassau vandaan zien te komen.’

‘Wie ben jij?’

Hij overwoog even een fictieve naam te noemen, maar aangezien ze zijn echte naam waarschijnlijk zou horen als ze hem liet arresteren voor ontvoering, vertelde hij de waarheid maar. ‘Ik ben kapitein-luitenant Max Zamora,’ antwoordde hij, al ver-

telde hij daarmee slechts een halve waarheid. Wat hij niet vertelde was dat hij inmiddels afgezwaaid was en dat hij momenteel werkte voor een onderdeel van defensie dat feitelijk niet bestond.

‘Laat me gaan,’ smeekte ze en voor het eerst kon Max zijn handen zien die om haar polsen geklemd zaten. Zijn handen en knokkels drukten in het zachte vlees van haar borsten en ineens voelde hij ook hoe haar rug dicht tegen zijn bovenlichaam gedrukt stond. Daarbij bevonden haar ronde billen zich dicht tegen zijn kruis en ineens vermengde de pijn in zijn lijf en het gebonk in zijn kop zich met een lustgevoel. Daar baalde hij enorm van en het verraste hem dat hij nog iets anders kon voelen dan pijn. Nu voelde hij haar aanwezigheid nog duidelijker en hij duwde haar van zich af, stopte de ongewenste gevoelens diep weg op de plek waar hij al zijn zwakheden verborg.

‘Ga je weer naar me uithalen?’ vroeg hij.

‘Nee.’

Hij liet haar los en meteen maakte ze zich uit de voeten, dwars door de donkere kajuit, alsof ze in brand stond. Hij stond toe dat ze zich in een hoekje schuilhield, terwijl hij het roer weer overnam.

‘Kom, Baby.’

Hij keek over zijn schouder haar kant op, niet zeker wetend of hij het goed gehoord had. ‘Wat?’

Ze pakte haar hondje vast. ‘Heeft hij je pijn gedaan, Baby Doll?’

‘Jezus,’ kreunde hij, alsof hij in een drol was gaan staan. Ze had haar keffertje Baby Doll genoemd. Geen wonder dat het zo’n vals krenge was. Hij richtte zich op de gps en drukte op een knop. Het scherm lichtte op en er verscheen een grijze waas van lijnen en cijfers. Hij kneep zijn ogen weer toe, wat het beeld een beetje scherper maakte. Aan bakboordzijde kon hij net de contouren van Andros Island ontwaren en de eilandketen van de Berry Islands was zichtbaar aan stuurboord. Hij kon niet goed genoeg zien om te weten op welke lengte- en breedtegraad hij zich precies bevond, maar hij schatte in dat het nog een uur zou

duren voor hij geheel westwaarts moest gaan varen, zodat hij tegen de ochtend de kustlijn van Florida in zicht zou hebben.

‘Als je echt een militair bent, dan zou je je wel identificeren.’

Zelfs als ze hem niet al zijn papieren hadden afgepakt toen hij gevangen werd gezet, dan nog zouden deze haar niet wijzer maken. Hij was Nassau binnengekomen als Eduardo Rodriguez en alles wat hij bij zich had aan papieren, zoals rijbewijs en paspoort, waren vervalst geweest.

‘Ga zitten, dame. Voor je het weet is het allemaal voorbij,’ zei hij, want meer kon hij haar niet vertellen. Niets wat ze zou geloven, tenminste. Amerikaanse burgers konden maar beter niets weten over mannen als Max. Mannen die zich in het duister ophielden. Mannen die geheime missies uitvoerden voor de regering van de Verenigde Staten en daarvoor zwart werden betaald. Mannen die ontraceerbare telefoons bij zich droegen waarop ze ontraceerbare telefoontjes konden ontvangen, afkomstig uit een niet bestaand kantoor in het Pentagon. Mannen die informatie vergaarden, terroristische activiteiten verstoorden en criminelen uitschakelden zonder dat de overheid ermee in verband werd gebracht.

‘Waar gaan we heen?’

‘Naar het westen,’ antwoordde hij, omdat hij vond dat dat alles was wat ze moest weten.

‘Waar in het westen precies?’

Hij hoefde niet naar haar te kijken om aan haar stem te horen dat zij het type was dat graag de touwtjes in handen had. Een vrouw met haar op de tanden. Normaal gesproken liet Max zich door niemand ringeloren, maar dit waren geen normale omstandigheden. En hij was wel gek als hij zich op een avond waarop hij al genoeg ellende achter de rug had, nog meer ellende op de hals ging halen.

‘Precies waar ik heen wil.’

‘Ik heb het recht te weten waar je me naartoe brengt.’

Normaal gesproken vond hij het niet onplezierig de baas te spelen over vrouwen, maar dat wilde nog niet zeggen dat hij het

ook leuk vond. Hij zette de motor op een rustige snelheid van ongeveer twintig knopen, stelde de cruisecontrol in en liep naar de hoek van de kajuit waar ze stond met haar hondje, in schaduwen gehuld. De maan piepte door een raampje en alleen dat licht viel over haar schouder en hals. Zij moest zijn gezicht gezien hebben, want hij hoorde haar naar adem happen en nog verder achteruitdeinzen. Mooi zo. Laat haar maar bang zijn.

‘Nou moet jij eens goed luisteren,’ begon hij met zijn handen in zijn zij en hoog boven haar uittorend. ‘Ik kan ervoor zorgen dat het makkelijk wordt voor je, of heel erg zwaar. Je kunt rustig gaan zitten en van het tochtje genieten, of je ertegen blijven verzetten. Als je dat liever doet, dan kan ik je godverdomme op een briefje geven dat je verliest. Dus, wat wordt het?’

Ze zei geen woord, maar haar hondje schoot uit haar armen en zette zijn tanden in zijn schouder, alsof het een hondsdolle vleermuis was.

‘Shit!’ vloekte Max en pakte het beest beet.

‘Doe hem geen pijn! Doe Baby geen pijn!’

Pijn? Max zou hem vermorzelen. Hij trok aan het beest en hoorde zijn shirt scheuren. Het grommende dier wurmde zich los en viel uit zijn handen. Het hondje maakte zich jankend uit de voeten.

‘Jij klootzak!’ brulde ze. ‘Je hebt mijn hondje pijn gedaan.’ Pas toen hij haar vuist tegen zijn kaak voelde beseftte hij dat ze hem te grazen had genomen. Zijn oren suisden en zijn blik werd zo mogelijk nog waziger. Hij kon haar alleen maar uitschelden.

Weer haalde ze uit, maar nu was hij erop voorbereid en hij schopte haar voeten onder haar lichaam vandaan zodat ze hard op het dek neerkwam. Max was er klaar mee. Hij draaide haar op haar buik en drukte zijn knie in haar onderrug. Ze maaide wild om zich heen en vocht terug en gooide hem ook wat vage scheldwoorden naar zijn hoofd.

‘Ga van me af!’

Geen sprake van. Hij ging haar knevelen, een prop in de mond doen en overboord zetten. *Sayonara*, schatje. Het vage schijnsel

van de gps verspreidde zich over de vloer tot haar blote voeten. Ze schopte naar hem en hij pakte met twee vuisten haar rokje beet en rukte er de zoom af.

‘Stop! Wat ben je in godsnaam aan het doen?’

In plaats van haar te antwoorden, ging hij schrijlings op haar zitten om haar rustig te houden. Ze probeerde zich om te draaien, maar het lukte hem een schoppende enkel vast te pakken en er een lus omheen te werpen. Daarna pakte hij de andere en wist ook daar de reep stof om te krijgen, zodat hij ze samen kon binden. Ze brulde haar longen uit haar lijf terwijl Max bezig was. Daarna pakte hij de rok weer om er nog een reep af te scheuren. Dit keer hield hij ineens het hele kledingstuk in zijn handen. Haar lange benen staken bleek af tegen het donkere houten dek. Haar slipje was zo te zien wit of lichtroze. Max wist het niet zeker en ging er geen tijd aan verspillen.

Ze smeekte hem op te houden, maar het was tegen dovemansoren, of liever: suizemansoren. Hij scheurde een strook van de rok en legde zijn hand plat op haar achterste. Zijde. Haar slipje was van zijde, ontdekte hij nu. Vliegensvlug draaide hij zich om, zodat hij naar haar achterhoofd keek, in plaats van naar haar voeten. Hij knielde weer en klemde haar lichaam tussen zijn sterke dijen, terwijl hij een lus maakte in de stof. Ze bleef knokken. Ze wrong haar armen onder haar lichaam, maar hij pakte er eentje beet en draaide deze met gemak naar achteren. Zo bond hij ook haar polsen samen, waarna hij opstond. Nu de hoeveelheid adrenaline in zijn aderen steeds minder werd en het erop begon te lijken dat hij mocht blijven leven, deden de neurotransmitters minder hun best de informatie van zijn zintuigen te negeren, en werd hij steeds misselijker van de pijn in zijn hoofd en zijn middel.

Hard hijgend stapte hij over de vrouw op de vloer heen en begaf zich naar het roer. Hij had kostbare tijd verloren met deze knokpartij met zijn ongewenste passagier en haar even ongewenste huisdier. Hij schakelde de cruisecontrol uit en gaf een flinke dot gas.